

An Itroun Vran, war he gwezenn kludet,
 A zalc'he 'n beg fourmach gwenn.
 Lân al Louarn, war e lost hir puchet,
 A gomzas outi evel-henn :

*-Deiz mat deoc'h, Itroun Vran Eus Ar C'hoajoù
 na c'hwi zo koant hiziv, ha kaer ho tilhajoù !
 Mardouen ! Ma ouezit kanañ
 ' Vel ma ouezit en em glinkañ
 C'hwi zo gwir Rouanez laboused ar vro-mañ.*

Kerkent Bran Ar C'hoajoù, lorc'h en enni, sot atav,
 Evit diskouez he mouezig vrav
 A zigor bras he beg... Kouezet ar fourmach gwenn,
 Tapet gant Lân en ul lamm krenn.

*-Itroun Vran,
 Eme Dom Lân,
 Ne ouiec'h ket 'ta
 'Ranker atav paeañ
 An enor hag ar meuleudi !
 Ur gentel gaer em eus roet deoc'h-c'hwi;
 N'eo ket paet re ger moarvat
 Gant ur fourmach leun a c'hwezh vat!*

Ar vran, lostek, a douas, met diwezadig,
 Ne vije tapet ken gant an trubard Lanig.